

политички орган – јер га бирају грађани на изборима и дају му јак демократски легитимитет – за разлику од Уставног суда који то није, али оба органа не смеју бити под било каквим утицајем било које политичке странке.

Надстранички карактер два органа омогућава им да буду, није претерано рећи ни за председника Републике, чувари Устава. Само што Уставни суд бди над уставношћу и законитошћу, а председник Републике и над политичком целисходношћу закона.

Председник, најнепосреднији представник грађана као носилаца суверености, и Уставни суд, по Уставу отеловљење „правничке аристократије“, без сумње су, у остваривању својих мисија тешње упућени један на другог од осталих највиших државних органа. То не значи да председник Републике треба да утиче на Уставни суд нити да Уставни суд треба да, при одлучивању, „стрепи“ од председника Републике, али сарадња између ових органа је нужна и корисна, под условом да се поштују основни принципи поделе власти. Председник Републике може да замоли или запита Уставни суд, да иницира или подстакне, али не може да нареди, наложи, услови или на било који други начин утиче на рад Уставног суда. Тога је овај председник Републике итекако свестан. Марсилије од Падове је у 14. веку записао да закони постоје да би се спречила самовоља господара и судија. Верујем да нема скупа о судовима у Србији на коме се не помиње Душанов законик и његова одредба: „све судије да суде по законнику, право, како пише у законнику, а да не суде по страху од царства ми“.

У претходном периоду пробано је да се судије и тужиоци смењују и постављају мимо достигнутих српских и међународних стандарда и да се на њих утиче да не суде ни по законнику, ни право, него само у страху од царства им. Уставни суд тада је једини смогао храбрости да стане на пут урушавању судске власти и покушају да се она потчини извршним

органима, а можда и неким политичким партијама или појединцима и њиховим потребама. Одбрана државе и права и достојанства судске и тужилачке професије, у којој је, у наведеном случају, испредњачио Уставни суд, сигуран сам, остаће запамћена и у деценијама и вековима који долазе.

Уставни суд мора да буде бескомпромисан када је у питању заштита људских и мањинских права. Нека тако и Уставни суд да свој допринос очувању угледа који Република Србија има у иностранству. Ниво заштите људских права и примена уставних и законских одредби о поштовању права и слобода националних мањина превазилазе, у многим аспектима, међународне конвенције. Уставни суд треба да остане бранилац тих достигнућа и ослонац грађанима, али и да укаже на недостатке у систему да, својим коначним, извршним и општеобавезујућим одлукама одреди